

РЕФЕРАТ

Брызкало Т. А., Назаренко Н. А. Некоторые свойства фракталов Ньютона. // Вестник НТУ. - К.: НТУ - 2012. - Вып. 26.

В статье представлены некоторые свойства фракталов Ньютона. Было изучено фракталы Ньютона, проведено визуализацию и анализ поведения фракталов Ньютона при различных значениях соответствующих параметров. Для наглядности взят как пример функцию $f(z) = z^k - a$ и рассмотрены поведение этой функции при различных значениях параметров k и a . Результаты были представлены на соответствующих изображениях. Проведена систематизация согласно изображений. Рассмотрены вопросы сходимости почти везде процесса Ньютона для случая квадратичного полинома.

КЛЮЧЕВЫЕ СЛОВА: ТЕОРИЯ ФРАКТАЛОВ.

УДК 811.161.2:2

ІНТЕЛЕКТУАЛЬНИЙ ПРОСТІР УКРАЇНСЬКОЇ ЛІТЕРАТУРНОЇ МОВИ

Волошина Т.М.

Постановка проблеми. Сьогодні мовні проблеми окреслюються у двох векторах: як інтелектуалізації мови (це стосується літературних високорозвинених мов) і як виживання. За даними ЮНЕСКО, половина людства користується вісьмома мовами, лише двадцять мов використовується сотнями мільйонів людей і водночас десять мов зникає щороку. За твердженнями лінгвістів мова не може вижити, коли нею розмовляють менш ніж 100000 людей, оскільки вона втрачає інтелектуальну пам'ять, тобто понятійний і ментальний код етносу [1: 21].

Сучасні лінгвістичні дослідження зорієнтовані на аргументації мови в її пізнавальних і цивілізаційних параметрах, а основна увага зосереджена на мові як мислительній формі, мові як сутності, мові як функції і трансформації та мові як процесі розвитку. Оскільки інтелект нації метафорично синонімізується з розвитком прогресу, що становить еволюцію людства, форми свідомості, параметри буттєвості, сформульовані в теоріях пізнання, то, закономірно, що інтелект постає як вища здатність людини, вимір прогресу та феномен цивілізаційного руху. Тож лінгвістична проблематика перетинається з еволюційними вимірами буття, що визначає основні тенденції аспектології сучасного теоретичного мовознавства, відповідно інтелектуалізація мови зосереджена на проблемі поєднання тенденцій синтезувати лінгвістичне знання з філософією, психологією, естетикою, історією, комплексом проблем аргументації інтелектуальної потенції мови, проблем функціональної стилістики та мотивації мовного прогресу тощо.

Актуальність проблеми інтелектуального розвитку мови визначається розумінням питань вимірів мислення і мови, цивілізаційної еволюції мовних одиниць як форм динамічної свідомості, аналізу мовних ресурсів та їх можливостей у контексті соціокультурного прогресу етносу, функціональних можливостей мови в комунікативних типах мовлення, тенденцій розвитку сучасної української літературної мови.

Мета роботи зумовлена актуальністю дослідницької проблематики інтелектуальних потенцій мови, що конкретизується в лінгвофілософських, лінгвологістичних і лінгвопсихологічних аспектах, зокрема: на загальних принципах предметної реалізації природної мови; поняттях "світу" і "ситуації" і їхніх мовних формах як наукової метамови; особливостях сприйняття і факторах знань, уявлень про дійсність у формуванні вислову.

Актуальність і перспективність проблеми обумовлена сучасними лінгвістичними напрямками, зосередженими на питаннях конструювання й аналізу мовної картини світу як змодельованої суми знань і уявлень етносу про світ, його форми і об'єктивну дійсність. Про це свідчить науковий аналіз в європейському мовознавстві, починаючи з класичних теорій В. фон Гумбольдта, О. Потебні та мовознавців останнього двадцятиліття: Ю.С. Степанова, В.Н. Топорова, Б.А. Серебреннікова, Н.Д. Арутюнової, С.Я. Єрмоленко, А. Вежицької та ін.

Лінгвістична традиція аналізу мовної картини світу як інтелектуальної репрезентації пізнавальних процесів мислення пов'язана передусім з теорією внутрішньої форми слова О.О. Потебні. Цю проблему як базову для моделювання закономірностей еволюції мови, її понятійної окресленості, процесів розвитку фразеології, термінотворення, функціонально-стильового

представлення тощо розглядають українські вчені Л.А. Булаховський, В.М. Русанівський, Т.Р. Кияк, С.Я. Єрмоленко, Т.І. Панько, Л.О. Пустовіт, В.С. Перебийніс, М.П. Кочерган, М.Я.Плющ та ін. [2; 3; 4].

Важлива роль мови в суспільному житті нашої держави зумовлена знаннями правил і закономірностей її розвитку. Досконале знання мови є важливим показником розумового розвитку людини та її культурного рівня. Особливої ваги українська мова набула в умовах національного відродження, оскільки вона є виразником інтелектуального та духовного життя народу. Національна мова охоплює загальнонародну – як літературну мову, так і діалекти.

Літературна мова є субстантивованою формою загальнонародної, разом із тим є дифузною щодо еволюційних процесів цивілізації людства, “відгалуженням” культурного дерева, цілісності світової культури і специфічності національних культурних кодів.

“Інтелектуальні концепти закодовані в можливостях слова Кобзаря, що відображає діалектику об’єктивного і чуттєвого, еволюцію символів традиційних (картина світу) і символів культури” [1: 26]. У такий спосіб інтелектуальні потенції мови інтерпретуються як культурно-національна універсальна величина. Українська мова належить до високорозвинених мов із давніми писемними традиціями, входить до великої індоєвропейської мовної сім’ї слов’янської мовної групи східнослов’янської підгрупи. Сучасна українська літературна мова є відшліфованою мовою, яка характеризується унормованістю та стандартністю. Вона сформувалася на основі південно-східного наріччя, ввібравши в себе окремі риси північних і південно-західних діалектів. Твердження про те, що мова є душею народу, дає підстави інтерпретувати її як потужну інтелектуальну силу суспільства.

Упродовж кількох століть український народ привчали до думки про нібито “вторинність” української мови, ретельно приховуючи від українців величезний масив української писемності, історії та культури, яка сягає глибокої давнини і нараховує багато тисячоліть. За науковими розвідками лінгвістів, мова української народності почала формуватися ще у VI-IX столітті. У першу чергу йдеться про засновника літописної традиції в Україні преподобного Нестора-літописця, який вважається засновником не лише вітчизняної історії, а й словесності. Найвидатнішою його працею є “Повість временних літ”, представлена як літописне зведення, складене у Києві на початку XII століття. У цій першій у Київській Русі пам’ятці історія нашої держави показана на широкому тлі світових подій, а розповідь доведена до 1113 року. Усі наступні літописці лише переписували уривки з праць преподобного Нестора, наслідуючи його, хоча перевершити так і не змогли. Зокрема маємо літописи пізніших періодів – Лаврентіївський список літопису (1377 р.), Іпатіївський список (1425 р.), що містить також “Київський Літопис” і “Галицько-Волинський літопис” та ін. Тож “Повість временних літ” була і залишається найвидатнішою пам’яткою слов’янської культури, що репрезентує високий інтелектуальний потенціал українського народу, зокрема його мови.

Витоки літературної мови українського народу пов’язується з християнською культурою – її понятійні та мовно-знакові форми стали важелем у формуванні староукраїнської літературної мови, її інтелектуальних потенцій і форм, що системно виявляються і в сучасній мові, насамперед це стосується фразеології біблійного походження.

Мовно-культурний простір середньовіччя для слов’янських народів, у тому числі й українського традиційно датують починаючи з IX ст., і до XVIII ст., співвідносячи аналіз з історико-політичними координатами. Звідси й твердження про культурний поступ слов’янських народів, які перебувають під впливом візантійського християнства з IX ст. Проте Г.П. Півторак висловлює інший погляд на проблему. Так, мовознавець виділяє у Київській Русі поряд із формами усної мови (усне народне діалектне мовлення та усно-літературно койне) дві писемно-літературно мови – давньокиївську (давньоруську) і церковнослов’янську [5: 97]. Як відомо, давньокиївські пам’ятки представлені не лише книгами церковнослов’янською мовою, євангеліями та апокрифами, але й “Повістю временних літ”, “Словом о полку Ігоревім”, “Руською правдою”, “Повчанням Володимира Мономаха”, “Молінням Данила Заточника” та ін., написаними літературною мовою того часу, що, зрозуміло, з певних причин мають численні церковнослов’янські риси. Період з XI по XIII ст. більшість дослідників визначають як час завершення формування української мови і початок нового етапу її історії та літератури [3; 6; 7].

Процес унормування загальнонародної української мови вчені відносять до XIII-XIV століття. У різні періоди літературна мова української народності поєднувала в собі елементи давньоруської писемної мови (X-XIII ст.), українсько-білоруської (XIV-XV ст.), слов’яноукраїнської, староукраїнської (“простої мови”), церковнослов’янської (XIV-XVII ст.). Інтенсивне формування нової української мови дослідники відносять до другої половини XVIII-XIX століть.

Період після XII ст. і до нового часу часто називають найскладнішим в історії Центральної та Східної Європи з різною періодизацією, критеріями періодизації та характеристиками. За періодизацією, співмірною з цивілізаційними “витками” та розвитком української літературної мови в просторі національної культури виділяють: літературну мову після монгольської доби – друга половина XIII – XVI ст., староукраїнську літературну мову періоду розквіту – XVII – перша чверть XVIII ст., період занепаду – до кінця XVIII ст., і далі – вже у періодизації нового часу і нової літературної мови (за В.М. Русанівським) [3].

Важливе значення у процесі становлення і розвитку української писемності та відображення історії, культури й духовності українського народу мають козацькі літописи періоду XVII і XVIII ст., зокрема Літописи Самовидця, Граб'янки та Величка. Так, для історії давньоруської мови цінні матеріали містять новгородські берестяні грамоти, окремі з яких належать ще до XI ст., кілька до XII ст. й ще більше – до XIII ст. і пізнішого часу. Досить багато збереглося писемних пам'яток української мови, особливо з XVI-XVIII ст., зокрема Староукраїнські грамоти XIV-XV ст., які мають надзвичайно важливе значення для розвитку судочинства та діловодства в Україні. Зокрема про розвиток ділової і народнорозмовної мови XVIII ст. свідчать матеріали сотенних канцелярій і ратуш Лівобережної України, актових книг різних міст України, описів замків, документів козацьких канцелярій, зокрема канцелярії Б. Хмельницького, різні грамоти тощо.

Становленню наукової думки в Україні та систематизації української мови завдячуємо таким працям як: Граматика і Словник Лаврентія Зизанія 1596 р., Граматика Мелетія Смотрицького 1619 р., «Лексикон Словенороський» Памви Беринди и 1627 р., «Синоніма словенороська» XVII ст., Лексикони Є. Славинецького та А. Корецького-Сатановського XVII ст., «Граматика словенська» І. Ужевича, 1643 і 1645 рр., Український правопис та інші сучасні лексикографічні й енциклопедичні праці.

Із погляду стадіального розвитку мови, її інтелектуалізації, що мотивується як рух перетворення від елементарного до складного, від простої функції (прямої номінації) до поліфункції (багатозначності), від лінійної мисленнєвої побудови до асоціативних, складних за відношеннями ієрархічних побудов та граматичних репрезентацій є поглядом, що локалізований у межах семантики і передусім продуктивний для символічних форм слова. Загальновідомо, що зачинателем сучасної української літературної мови вважається І. П. Котляревський, а основоположником – Т. Г. Шевченко, які лише значно розширили можливості української мови, а поставили її на найвищий щабель інтелектуального розвитку українського народу. Основоположник літературної форми та якості народного слова [1: 210, 412], великий поет втілює діалектику об'єктивного (понятійного, властивого світобачення народу, як цілісності, відбитого в успадкованій традиції національно-мовної картини світу), набутого в світовій культурі, і чуттєвого (особистісного, творчо трансформованого).

Разом із розвитком писемного слова український народ став великою нацією, здатною вирішувати питання будь-якої складності й ваги. Система трансформованих в історичному і психологічному часі репрезентацій символічних смислів формує вербальний простір національної картини світу. Вербалізовані символи еволюціонують у просторі часу і культури, який визначає координати і закономірності функціонування мови – цивілізаційні, естетичні, ідіостилістичні. Мовні прогрес і регрес мотивовані стадіальними змінами культури, а інтелектуалізація символічних форм визначає вектори розвитку від найменшого до узагальненого, від профанного – до універсального, від конкретно-асоціативного – до множинного.

Слід відзначити цілу плеяду українських письменників різних епох, починаючи від І. П. Котляревського, Т. Г. Шевченка, та навіть раніше – І. Вишенського, Г. Сковороди, письменників ХХ століття та сучасників, які своїм потужним словом вдосконалювали, а іноді й відстоювали національну мову та літературу, що поєднує минуле й майбутнє нашого народу. Розвиток української мови нерозривно пов'язаний з творчістю Івана Франка, Лесі Українки, Панаса Мирного, Михайла Коцюбинського, Василя Стефаника, Ліни Костенко, Дмитра Павличка, Івана Драча та багатьох інших українських письменників. Їхня літературна творчість дала можливість розширити інтелектуальний простір української культури. Тож, маючи надзвичайно багатий лексичний склад, фразеологію, українська мова посідає друге місце в світі по мелодійності, віддаючи першість тільки італійській мові.

Інтелектуалізація мови розглядається як еволюційний процес інтелектуальної діяльності у мовних формах, оскільки “онтологічний статус інтелекту полягає в описі інтелекту як особливого типу психічної реальності, що виступає психічним носієм конкретних виявів інтелектуальної діяльності” (за Л. І. Шевченко). Мова як системно-структурна організація втілює логічність та

співвіднесені з нею критерії, мова як функція актуалізує іманентні характеристики комунікативності, мова як інтерпретація формує множинні дискурси пізнання [1: 146, 166, 642].

Динаміка становлення української цивілізаційної моделі та інтелектуалізація літературної мови, тобто якісно прогресуюча ознака еволюційного розвитку нації співвідносяться з інтегральними і цивілізаційними ознаками і мисленнєвими законами людства, хоча завжди мотивовані специфікою менталітету і конкретним екстралінгвістичним контекстом буття народу.

Висновки. Розвиток інтелектуальних процесів у мові постає з розуміння загальних принципів та диференційних ознак інтелектуальної свідомості: від простого – до складного, від конкретного – до абстрактного, від реального – до уявного, від засвоєного – до модельованого та ін.. Мовні форми ментального виявляють характеристики мислення як розвиток одиниць мови від номінації – до символу, від найменшої репрезентованої картини світу – до структурованих парадигм представлення світу рослин, світу тварин, просторових, часових та ін. світів залежно від критеріїв членування (Т.В. Топоров, Н.В. Слухай, О.С. Снітко та ін.) [8].

Етнічна мовна картина світу розширює коло величин – мовні форми національно-культурної символіки є домінуючими у світосприйнятті народу, його етнічній унікальності. Ментальні форми мови репрезентовані в просторі культурної пам'яті – значимих, еволюційно змінних одиницях, що “пам'ятають”, “забувають” чи “реконструюють” культурні концепти (завдяки функції у тексті). Слово може “пам'ятати” те, що є істотним з погляду нових мовних відношень: абстрактність церковнослов'янських формує їх “духовну” опозицію конкретиці реального світу; периферія багатозначної парадигми здатна впливати на розширення синонімічної парадигми [1: 408].

Мовні стилі є феноменом національної культури, вищим еволюційним розвитком цивілізаційних вимірів нації – діалектичним, закономірним, віднесеним у вербалізованих формах існування до культурного простору, історичного і психологічного часу. Виміром інтелектуального розвитку мови є сформована система літературних стилів, що одночасно є динамічною.

Перспективи подальших досліджень. У період глобалізації, розвитку комунікації, дифузії жанрів і типів мовлення критерії інтелектуалізації літературної мови у функціональному аспекті визначають актуальну лінгвістичну проблематику, оскільки є прогностичними для визначення еволюційних тенденцій мови.

Для української літературної мови формування і становлення майже ніколи не було закономірним еволюційним процесом, природним у діалектичному розвитку. Українська мова одночасно розвивалася як у контексті природної генетичної та культурної спрямованості, так реальної історії свого народу, трагічні сторінки якої безпосередньо мали відбиток на характері мовного інтелектуального поступу.

ПЕРЕЛІК ПОСИЛАНЬ

1. Шевченко Л.І. Інтелектуальна еволюція української літературної мови: теорія аналізу. Монографія, 2001. – 478 с.
2. Єрмоленко, Світлана. Нариси з української словесності. (Стилістика та культура мови). К., 1999. – 431 с.
3. Русаніський В.М. Історія української літературної мови. Підручник. К., 2001. – 392 с.
4. Холодная М.А. Психология интеллекта: парадоксы исследования. – Томск, 1997. – 392 с.
5. Півторак, Григорій. Походження українців, росіян, білорусів та їхніх мов. Міфи і правда про трьох братів слов'янських зі “спільної колиски”. – К., 2001. – 150 с.
6. Україна: філософський спадок слоліть: У 2 т. – К., 2000. – Т. 1. – 804 с.; Т. 2 – 798 с.
7. Феномен української культури: Методологічні засади осмислення. – К., 1996. – 477 с.
8. Слухай, Наталя. Міфопоетична мова етносу: деякі ознаки і типи значень // Вісник Київ. ін-ту “Слов'янський університет”. – К., 1999. – С. 77 -90.

РЕФЕРАТ

Волошина Т.М. Інтелектуальний простір української літературної мови / Тетяна Миколаївна Волошина // Управління проектами, системний аналіз і логістика. Вісник НТУ. — К.: НТУ. – 2012. – Вип. 26.

У статті досліджено інтелектуальні виміри української літературної мови у контексті соціокультурного прогресу етносу, функціональних можливостей мови в комунікативних типах мовлення, тенденції розвитку сучасної української літературної мови.

Актуальність проблеми інтелектуального розвитку мови визначається розумінням питань вимірів мислення і мови, цивілізаційної еволюції мовних одиниць як форм динамічної свідомості,

аналізу мовних ресурсів та їх можливостей у контексті соціокультурного прогресу етносу, функціональних можливостей мови в комунікативних типах мовлення, тенденцій розвитку сучасної української літературної мови.

Сучасні лінгвістичні дослідження зорієнтовані на аргументації мови в її пізнавальних і цивілізаційних параметрах, а основна увага зосереджена на мові як мислительній формі, як сутності, як функції і трансформації та як процесі розвитку. Лінгвістична проблематика перетинається з еволюційними вимірами буття, що визначає основні тенденції аспектології сучасного теоретичного мовознавства, відповідно інтелектуалізація мови зосереджена на проблемі поєднання тенденцій синтезувати лінгвістичне знання з філософією, психологією, естетикою, історією, комплексом проблем аргументації інтелектуальної потенції мови, проблем функціональної стилістики та мотивації мовного прогресу.

Дослідницька проблематика інтелектуальних потенцій мови конкретизується в лінгвофілософських, лінгвологістичних і лінгвопсихологічних аспектах: на загальних принципах предметної реалізації природної мови; поняттях “світу” і “ситуації” і їхніх мовних формах як наукової метамови; особливостях сприйняття і факторах знань, уявлень про дійсність у формуванні вислову. Лінгвістична традиція аналізу мовної картини світу як інтелектуальної репрезентації пізнавальних процесів мислення пов’язана передусім з теорією внутрішньої форми слова О.О. Потебні і далі в роботах українських мовознавців: Л.А. Булаховського, В.М. Русанівського, Т.Р. Кияка, С.Я. Єрмоленко, Т.І. Панько, Л.О. Пустовіт, В.С. Перебийноса, М.П. Кочергана, М.Я. Плющ.

КЛЮЧОВІ СЛОВА: ІНТЕЛЕКТУАЛЬНИЙ ПРОСТІР МОВИ, ВИМІРИ МИСЛЕННЯ І МОВИ, ЦИВІЛІЗАЦІЙНА ЕВОЛЮЦІЯ МОВНИХ ОДИНИЦЬ, ФУНКЦІОНАЛЬНІ МОЖЛИВОСТІ МОВИ, КОМУНІКАТИВНІ ТИПИ МОВЛЕННЯ.

ABSTRACT

Voloshyna T.M. The intellectual space of the Ukrainian literary language / Tetyana Voloshyna // Management of projects, system analysis and logistics. Visnyk NTU. – K.: NTU. – 2012. – Vol. 26.

In the article it is researched the intellectual dimension of the Ukrainian literary language in the context of sociocultural progress of ethnos, functionalities of language in communicative types of speech and development trends of Ukrainian literary language.

Urgency of an issue of intellectual language development is established by understanding the questions of mentality and language dimension, civilizational evolution of linguistic units as forms of dynamic consciousness, analysis of language resources and their possibilities in the context of sociocultural ethnos progress, functional possibilities of language in the communicative types of speech, trends to the development of modern Ukrainian literary language.

The research emphasis is focused on modern linguistic analysis, argumentation of language in its cognitive and civilizational parameters and also on the language as mental form, as essence, as function and transformation and as the process of development. Linguistic range of problems meets with evolutionary dimensions of existence and determines the main trends of modern theoretical linguistics aspectology. According to it, the intellectualization of language is focused on the problem of combining trends to synthesize the linguistic science with philosophy, psychology, esthetics, history, the complex of intellectual potential of language argumentation problems, functional stylistics and language progress motivation problems.

The problematic of intellectual potential of language is investigated, which is concretized in lingvophilosophic, lingvologic and lingvopsychologic aspects such as general concepts of natural language subject realization, the concepts “world” and “situation” and their language forms as science metalanguage, peculiarities of perception and factors of knowledge, ideas about reality in expression formation. Linguistic tradition of linguistic view of the world analysis is defined as intellectual representation of mentality cognitive process, which is connected first of all with Potebnia inner form of the word theory and then in the works of such Ukrainian philologists as L.A. Bulachovskiy, W.M. Rusanivskiy, T.R. Kyiak, S.Y. Yarmolenko, T.I. Panko, L.O. Pustowit, W.S. Perebiynos, M.P. Kochergan, M.Y. Plushch.

KEY WORDS: INTELLECTUAL SPACE OF THE LANGUAGE, MENTALITY AND LANGUAGE DIMENSION, CIVILIZATIONAL EVOLUTION OF LINGUISTIC UNITS, FUNCTIONAL POSSIBILITIES OF LANGUAGE, COMMUNICATIVE TYPES OF SPEECH.

РЕФЕРАТ

Волошина Т.Н. Интеллектуальное пространство украинского литературного языка / Татьяна Николаевна Волошина // Управление проектами, системный анализ и логистика. Вестник НТУ. — К.: НТУ. — 2012. — Вып. 26.

В статье исследовано интеллектуальные измерения украинского литературного языка в контексте социокультурного прогресса этноса, функциональных возможностей языка в коммуникативных типах речи, тенденции развития современного украинского литературного языка.

Актуальность проблемы интеллектуального развития языка определяется пониманием вопросов измерения мышления и языка, цивилизационной эволюции языковых единиц как форм динамического сознания, анализа языковых ресурсов и их возможностей в контексте социокультурного прогресса этноса, функциональных возможностей языка в коммуникативных типах речи, тенденций развития современного украинского литературного языка.

Современные лингвистические исследования сориентированы на аргументации языка в его познавательных и цивилизационных параметрах, а основное внимание сконцентрировано на языке как мыслительной форме, как сущности, как функции и трансформации и как процессе развития. Лингвистическая проблематика пересекается с эволюционными измерениями бытия, что определяет основные тенденции аспектологии современного теоретического языкознания, соответственно интеллектуализация языка сконцентрирована на проблеме объединения тенденций синтезировать лингвистические знания с философией, психологией, эстетикой, историей, комплексом проблем аргументации интеллектуальных возможностей языка, проблем функциональной стилистики и мотивации языкового прогресса.

Исследовательская проблематика интеллектуальных возможностей языка конкретизується в лингвофилософских, лингвологистических и лингвопсихологических аспектах: на общих принципах предметной реализации естественного языка; понятиях “мира” и “ситуации” и их языковых формах как отдельного научного языка; особенностях восприятия и факторах знаний, представлений о действительности в формировании высказывания. Лингвистическая традиция анализа языковой картины мира как интеллектуальной репрезентации познавательных процессов мышления связана прежде всего с теорией внутренней формы слова А.А. Потебни и далее в работах украинских лингвистов: Л.А. Булаховского, В.М. Русанивского, Т.Р. Кияка, С.Я. Ермоленко, Т.И. Панько, Л.О. Пустовит, В.С. Перебийноса, М.П. Кочергана, М.Я. Плющ.

КЛЮЧЕВЫЕ СЛОВА: ИНТЕЛЛЕКТУАЛЬНОЕ ПРОСТРАНСТВО ЯЗЫКА, ИЗМЕРЕНИЯ МЫШЛЕНИЯ И ЯЗЫКА, ЦИВИЛИЗАЦИОННАЯ ЭВОЛЮЦИЯ ЯЗЫКОВЫХ ЕДИНИЦ, ФУНКЦИОНАЛЬНЫЕ ВОЗМОЖНОСТИ ЯЗЫКА, КОММУНИКАТИВНЫЕ ТИПЫ РЕЧИ.

УДК 004.45

МЕТОДИ ТА ТЕХНОЛОГІЇ ІНТЕЛЛЕКТУАЛЬНОГО АНАЛІЗУ ДАНИХ

Гавриленко В.В., доктор фізико-математичних наук
Іванченко Г.Ф., кандидат технічних наук
Шевченко Г.Є.

Актуальність дослідження. Для аналізу даних і отримання нових знань використовують методи Data Mining. У науковій літературі для позначення напряму інтелектуального аналізу найчастіше використовуються терміни «Data Mining» і «Knowledge Discovery», в україномовних публікаціях з даної тематики застосовується термін "дейтамайнінг" (надалі – ДМ) або «інтелектуальний аналіз даних» (надалі - ІАД). Порівняно недавно на перехресті декількох областей інформаційних систем і технологій сформувався і активно розвивається цей науковий напрям, метою якого є пошук корисних знань в корпоративних базах і сховищах даних.

Постановка проблеми. Одним з актуальних завдань для сучасних спеціалістів в області інформаційних технологій є наступні: володіння технологіями дейтаманінгу, розуміння його можливостей, вміння використовувати основні операції зі створення та ефективного застосування відповідних програмних засобів.

Теоретичний аналіз дослідження. Останнім часом для вирішення практичних завдань все частіше застосовуються методи інтелектуального аналізу даних (Data Mining). ІАД — виявлення